

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΘΥΜΙΑΜΑ

Ἄρθρ.μ. 20

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ
Συντάκτικος: Ἐπίσκοπος Ἱερσμίας

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

1. Ἀδελφοί μου, ὅλοι μας εἴμαστε βαπτισμένοι στήν ἅγια Κολυμβήθρα, εἴμαστε χριστιανοί, ἀλλά πρέπει νά γίνουμε σωστοί χριστιανοί. Ἦ νά εἴμαστε ἢ νά μήν εἴμαστε! Πρέπει νά γίνουμε σωστοί χριστιανοί, ξαναλέγω. Τόν Χριστό μας πρέπει νά τόν ἀγαπάμε πολύ, τόσο πολύ ὥστε, ἂν τό καλέσουν οἱ καιροί, καί τό αἷμα μας νά εἴμαστε ἔτοιμοι νά δώσουμε γιά τήν ἀγάπη Του. Αὐτοί ἦταν οἱ μάρτυρες, «οἱ σφαγιασθέντες ὡσπερ ἄρνες», πού σφάχτηκαν σάν ἄρνια (!), γιατί δέν πρόδωσαν τήν πίστη τους καί τήν ἀγάπη τους στόν Ἰησοῦ Χριστό. Τά λέγω αὐτά, χριστιανοί μου, γιατί εἶναι μερικοί πού νομίζουν ὅτι κοντά στόν Χριστό θά καλοπεράσουν καί θά δοξασθοῦν κοσμικά καί μάλιστα τό ζητοῦν αὐτό καί στήν προσευχή τους. Δέν τούς θέλει αὐτούς ὁ Χριστός. Ὁ Χριστός θέλει οἱ ἰδικοί Του νά εἶναι ἔτοιμοι σέ μαρτύριο γι' Αὐτόν. Θά σᾶς ἀναφέρω γι' αὐτά πού σᾶς λέγω μιά ἱστορία ἀπό τά Ἱερά Εὐαγγέλια: Ὁ Ἰησοῦς Χριστός πήγαινε μέ τούς δώδεκα μαθητές Του γιά τελευταία φορά στά Ἱεροσόλυμα. Στό δρόμο τούς ἔλεγε ὅτι οἱ ἐχθροί Του, ἀρχιερεῖς καί γραμματεῖς, θά τόν συλλάβουν, θά τόν ἐμπαΐξουν καί θά τόν μαστιγώσουν καί ἔπειτα θά τόν σταυρώσουν. Καί ἐνῶ ὁ Χριστός τούς μίλαγε γιά τό μαρτύριό Του καί τόν θάνατό Του, δύο μαθητές Του, δύο ἀδελφοί, ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης, πού εἶχαν μιά κοσμική ἔννοια περί τοῦ Μεσσία, πήγαν καί τοῦ μίλησαν ἰδιαίτερα καί ἀκοῦστε τί τοῦ εἶπαν: «Θέλουμε, τοῦ εἶπαν, στά Ἱεροσόλυμα πού θά πάς γιά νά ἀνεβεῖς στόν θρόνο τοῦ δοξασμένου Δαβίδ, νά ἔχεις καί ἐμᾶς, τά δύο ἀδέλφια, δίπλα σου, ἕνα στά δεξιά καί ἕνα στά ἀριστερά». Καί ὁ Χριστός τούς εἶπε: Δέν ξέρετε τί ζητᾶτε. «Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε!» Ἦ μήν παρεξηγήσουμε τούς δύο μαθητές γι' αὐτό πού ζήτησαν ἀπό τόν Χριστό. Δέν εἶχαν λάβει ἀκόμη τό Ἅγιο Πνεῦμα καί γι' αὐτό δέν εἶχαν σωστή ἔννοια περί τοῦ Μεσσία. Οἱ περισσότεροι τότε περίμεναν τόν Μεσσία ὡς ἕνα δυναμικό ἄνδρα, πού θά ἐξεγείρει τόν λαό σέ ἐπανάσταση κατά τῶν Ρωμαίων κατακτητῶν, γιά νά ἀποκτήσει πάλι τό Ἰουδαϊκό ἔθνος τήν πρώτη του δόξα, αὐτήν πού εἶχε μέ τόν βασιλέα Δαβίδ. Γι' αὐτό καί στά Ἱεροσόλυμα πού

πήγε ὁ Χριστός οἱ κάτοικοι τόν ὑποδέχτηκαν μέ ζητωκραυγές καί μέ βάρδια, γιατί πίστεψαν ὅτι μέ αὐτόν τόν Μεσσία, πού ἀνασταίνει καί νεκρούς, ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ξεσηκωμοῦ τους γιά τήν ἀπελευθέρωσή τους καί γιά τήν δημιουργία μιᾶς νέας δοξασμένης ἐποχῆς γιά τό ἔθνος τους. Ὁ Χριστός ὅμως δέν ἀνταποκρινόταν σ' αὐτήν τήν πλανεμένη κοσμική ἰδέα περί τοῦ Μεσσία: Καί ἐνῶ ὁ κόσμος ζητωκραύγαζε, Αὐτός «ἔκλαιε». «Ἰδὼν τήν πόλιν ἔκλαυσε», λέγει ὁ Εὐαγγελιστής (Λουκ. 19,41). Καί οἱ Ἰουδαῖοι, πού δέν διάβαζαν τούς προφήτες, πού παρουσίαζαν τόν πραγματικό Μεσσία, σκέφτηκαν καί εἶπαν γιά τόν Χριστό: Ὡστε λοιπόν δέν εἶναι ὅπως τόν περιμέναμε, σάν τόν νέο Δαβίδ, πού θά ξαναφέρει τό μεγαλεῖο στό ἔθνος μας; Τότε θάνατος γι' αὐτόν! Καί ἡ ζητωκραυγή τοῦ «Ὡσαννά» πολύ γρήγορα, σέ δύο -τρεις μέρες, κατέληξε στό «Σταυρωθήτω»!...

2. Ἀλλά, ἄς ἐπιστρέψουμε στό ἐπεισόδιο τοῦ Εὐαγγελίου πού λέγαμε. Στούς δύο μαθητές πού ζήτησαν νά δοξασθοῦν κοσμικά, ὁ Χριστός τούς εἶπε στήν συνέχεια: «Μπορεῖτε νά πιεῖτε τό ποτήριο πού ἐγώ θά πῶ; Μπορεῖτε νά βαπτιστεῖτε στό βάπτισμα πού ἐγώ θά βαπτισῶ;» (βλ. Μάρκ. 10,32-40). Ποιό, χριστιανοί μου, ἦταν τό ποτήρι, πού θά ἔπινε ὁ Χριστός καί ποιό ἦταν τό βάπτισμα, πού θά βαπτιζόταν; Ἦταν τό μαρτύριό Του, ὁ σταυρικός Του θάνατος! Ναι! Ὡταν ὁ Χριστός σταυρώθηκε κολύμβησε στό Αἷμα Του! Ὡστε, λοιπόν, ἐνῶ οἱ μαθητές ζήτησαν κοσμικές δόξες καί τιμές, ὁ Χριστός ἀπόρριψε τό αἷμα τους αὐτό καί τούς μίλησε νά ἐτοιμάζονται γιά μαρτύριο καί γιά θάνατο.

Τό μήνυμα, ἀδελφοί μου, τῆς εὐαγγελικῆς αὐτῆς περικοπῆς, πού σᾶς ἀνέφερα, εἶναι νά μή ζητᾶμε ἀνθρώπινες δόξες καί τιμές, μή ζητᾶμε γήινες ἀπολαύσεις καί καλοπεράσεις, ἀλλά, ἂν θέλουμε νά εἴμαστε σωστοί χριστιανοί, νά παρακαλοῦμε τόν Χριστό νά μᾶς δώσει τήν Χάρη Του νά μήν Τόν ἀρνηθοῦμε καί νά μήν Τόν προδώσουμε, ὅταν οἱ ἐχθροί τῆς πίστης μας θά μᾶς βάλουν τό μαχαίρι στόν λαιμό. Μήν τό ἀκοῦτε περίεργο αὐτό πού σᾶς λέγω. Μπορεῖ νά συμβεῖ καί σέ μᾶς αὐτό, πού,

όχι παλαιότερα, σέ εποχή διωγμών, αλλά και σήμερα και τώρα σφάζονται και σταυρώνονται χριστιανοί, επειδή είναι χριστιανοί!... Και διαβάζουμε και ακούμε τό θαυμαστό φαινόμενο ότι όχι μόνο μεγάλοι στην ηλικία άνδρες και γυναίκες, αλλά και παλληκάρια και κοπέλλες, και παιδιά ακόμη δέν άρνούνται τόν Χριστό και πεθαίνουν από τούς διώκτες τής πίστης μας μέ μαρτυρικό και βασανιστικό θάνατο.

3. Καί πώς άντέχουν στό φρικτά βασανιστήρια; Τούς δυναμώνει ή Χάρη του Θεού, πού έχουν μέσα τους, και τά άντέχουν. Πραγματικά, μέ τήν άντοχή τους αυτή στό μαρτύριο οί νέοι μάρτυρες, άποδεικνύουν, όπως και οί παλαιοί, ότι είναι καλά και εύλογημένα παιδιά του Θεού, ότι έχουν καλή και καθαρή καρδιά, γι' αυτό και έχουν τήν Χάρη του Θεού μέσα τους, πού τούς δυναμώνει νά άντέξουν τό μαρτύριο. "Άρα, άδελφοί μου, ή προετοιμασία μας για μαρτύριο είναι τό νά άγωνιζόμαστε νά καθαρίσουμε τήν καρδιά από τά άμαρτωλά μας πάθη, νά ξεριζώσουμε άπ' αυτήν τίς κακές και βρώμικές επιθυμίες μας για νά γίνει ένα καθαρό κατοικητήριο του Χριστού. "Ετσι, μία καρδιά πού έχει μέσα της τόν Χριστό, δέν τήν φοβίζονται ούτε τά σπαθιά, ούτε τά καμίνια, ούτε τά δόντια των θηρίων και δέν θά προδώσει ποτέ τήν άγάπη της σ' Αυτόν. Τά ιερά μας Συναξάρια μäs αναφέρουν παραδείγματα καλών φαινομενικά χριστιανών και ιερωμένων ακόμη, πού άρνήθηκαν τόν Χριστό τήν ώρα του μαρτυρίου. Αυτοί φαίνονταν μέν για καλοί έξωτερικά, αλλά δέν πρόσεχαν τήν έσωτερική τους πνευματικότητα, δέν άγωνίζονταν για τόν πνευματικό τους καθαρό και γι' αυτό, στερούμενοι τής θείας Χάριτος, δέν άντεξαν τό μαρτύριο και άρνήθηκαν τόν Χριστό. Καί πώς άποκτάμε τήν Χάρη του Θεού; Μέ τήν προσευχή και τήν μελέτη τής ζωής των άγιων, άγωνιζόμενοι κι έμεις νά μιμηθούμε, όσο μπορούμε, τήν άγια ζωή τους.

4. "Ενα τελευταίο θέλω νά σας πω τώρα, άγαπητοί μου χριστιανοί, και τελειώνω τό ταπεινό μου κήρυγμα. "Άς μήν επιτρέψει ο Θεός νά μäs συμβεί βασανιστικό μαρτύριο, γιατί δέν ξέρουμε αν θά τό άντέξουμε. "Άς τό όμολογήσουμε ταπεινά ότι δέν ζούμε ζωή μετανόιας, γι' αυτό δέν είναι καθαρή ή καρδιά μας και δέν έχουμε λοιπόν πλούσια τήν Χάρη του Θεού

μέσα μας, για νά άντέξουμε τό μαρτύριο. Άλλά στή ζωή μας, και μάλιστα στήν καθημερινή μας ζωή, μäs συμβαίνουν περιστατικά και γεγονότα, στό όποια καλούμαστε νά άποδείξουμε αν άγαπάμε τόν Χριστό περισσότερο άπ' όλα. Άλλά σ' αυτά τά καθημερινά μας συμβαίνει νά προτιμάμε τά πάθη μας, τό νά θυμώσουμε, για παράδειγμα, τό νά θέλουμε νά σκεπτόμαστε και πράττουμε αυτά πού γλυκαίνουν τήν σάρκα και αυτά πού τρέφουν τόν έγωισμό μας, πράγματα δηλαδή πού δέν τά θέλει ο Χριστός μας. "Άρα, όταν σκεπτόμαστε και πράττουμε πράγματα πού δέν τά θέλει ο Χριστός, Τόν άρνούμαστε. Γιατί θά έπρεπε, όσο βασανιστικές και αν μäs είναι οί κακές αυτές επιθυμίες, νά μή λυγίζουμε και νά υποχωρούμε σ' αυτές, αλλά νά άγωνιζόμαστε και νά τίς άποκρούουμε. Άφου δέν τό κάνουμε, αυτό είναι άρνηση μαρτυρίου. Γι' αυτό, άγαπητοί μου, άς προσέχουμε τό καθημερινό μας μαρτύριο για τόν Χριστό, στό όποιο μäs καλούν αυτά τά ίδια τά γεγονότα τής ζωής μας. "Άς δίνουμε καθημερινά, μέ τά λόγια μας και μέ τή ζωή μας, μία καλή μαρτυρία για τόν Χριστό μας και αυτό θά μäs καταρτίσει και θά μäs δυναμώσει και για τό μεγάλο μαρτύριο. Υπάρχουν, χριστιανοί μου, τρία είδη μαρτυρίου: Τό πρώτο είναι τό νά άπαρνηθεί κάποιος ό,τι άγαπάει για χάρη του Θεού. Πραγματικά, είναι μαρτύριο αυτό. Τό άλλο μαρτύριο είναι τό νά άγωνίζεται ο άνθρωπος, μέ τήν νηστεία και τήν άσκηση, νά έλευθερώσει τόν έαυτό του από τά άμαρτωλά πάθη, νά βιώνει δηλαδή τήν μετάνοια. Καί τό τρίτο είδος μαρτυρίου, πού τό είπαν «κόκκινο», είναι τό νά υποφέρει κανείς τόν θάνατο για τήν άγάπη του Χριστού, τό νά δώσει τό αίμα του γι' Αυτόν.

"Άς μäs δώσει, άδελφοί, τήν εύχή Της ή Παναγία Δέσποινα νά ζούμε καθημερινά τά πρώτα δύο είδη του μαρτυρίου και αυτό θά είναι βέβαιο ότι θά φανούμε όμολογητές και στό τρίτο μαρτύριο, αν μäs έρθει, τό μαρτύριο του αίματος. Γιατί, αν δέν ζούμε τά δύο πρώτα μαρτύρια, τότε θά είναι πάλι βέβαιο ότι θά γίνουμε άρνητές στό κόκκινο μαρτύριο, αν μäs λάχει. Ο Θεός νά μήν τό επιτρέψει ποτέ αυτό, γιατί δέν υπάρχει τίποτε φρικτότερο από τό νά άρνηθούμε τόν Χριστό. Μή γένοιτο, Χριστέ! Μή γένοιτο Παναγία Δέσποινα!

Μέ πολλές εύχές,
† Ο Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ίερεμίας